

Šiba novo mašo poje.

ar je bil že v starodavnih časih sv. Duh skozi usta modrega Salomona izgovoril, da je strah Gospodov začetek modrosti, baš to je z drugimi besedami tudi izrečeno v slovenskej prislovcii: Šiba novo mašo poje. Straha ali šibe, ki strah dela, treba je vsakemu človeku, vzlasti otrokom, ako hočemo, da postanejo kdaj pridni in dobri ljudje.

Ker otroci kraljev in cesarjev niso nič drugačni, nego otroci siromakov, treba je tudi njim straha ali šibe, da vzrastejo pošteni možje ali žene, ter z veseljem delajo za čast božjo in srečo svojih bližnjih. Blagor tedaj otroku, ki se v pametnem strahu vzreja, kakor angleški prestolonaslednik, princ Velški, o katerem se iz njegovega šestega leta naslednja podučna zgodba pripoveduje.

Princ Velški — takó se imenuje na Angleškem vsak kraljič prestolonaslednik po pokrajini Wales ali kakor se izgovarja Wehls — prebival je na kraljevi pristavi.

Nekega dne bi se bil moral učiti v svojej sobi, kar pa tudi njemu ni vselej ugajalo, kakor marsikateremu drugemu otroku ne; rajši je gledal skozi veliko okno dolí na vrt ter s prsti igral po šipah.

Njegova učiteljica, gospica Hillyard, videla je, da se princ igra in se ne uči, kakor bi moral, prijazno ga je opomnila, naj ne zabi svoje naloge učiti se. Princ jej osorno odvrne: „Jaz se nočem učiti!“ —

„Zato vas bodem morala jaz za kazen v kot postaviti,“ reče učiteljica. Na to se princ razjezi in reče: „Jaz se nočem učiti in tudi ne bodem stal v kotu, jaz sem princ Velški.“ To izgovorivši brene z ного v šipo, da se na drobne kosce zdrobi. Zdaj vstane učiteljica in resno reče: „Sir! (to je po naše gospod) vi se morate zdaj učiti ali pa takój tja v kot stat iti.“ „Nočem!“ zopet se jezno odreže mali princ in še drugo šipo na oknu zdrobi.

To je bilo učiteljici vender preveč, zatorej pozvoni kraljevemu služabniku ter mu naroči, naj princu Albertu, prinčevemu očetu, ponižno naznani njeno prošnjo, da bi se kraljevo Veličastvo blagovolilo k njej potruditi, ker mu ima o zadevi njegovega sina nekaj važnega sporočiti.

Kraljevičev oče pride in si ukaže vse povedati, kar se je bilo zgodilo. Potem se obrne k sinu in mu reče: „Sedi tukaj na stolec in mirno čakaj, da se vrnem.“ Oče otide v svojo sobo, vzame sv. pismo in šibo ter se povrne v sinovo sobo. Stopivši pred sina, pravi oče: „Poslušaj zdaj najprej, kaj govori sv. Pavel tebi in vsem drugim otrokom. V listu do Galačanov (4, 1. 2.) piše sv. Pavel: „Jaz pa rečem: dokler je naslednik majhen, ne razloči se od hlapca, da-si je gospodar vsega, nego pod váruhi je in oskrbniki do onega časa, kateri mu je postavljen od očeta. Res je,“ nadaljuje oče, „da si ti princ Velški, in če se pošteno vedeš, postaneš velik gospod, in po smrti svoje matere, katero nam Bog še dolgo ohrani, mogočni kralj angleški. A zdaj si še otrok, ki mora svoje váruhe in oskrbnike na vsako besedo slušati. A znati tudi moraš drugo besedo sv. pisma, katero je modri kralj Salomon povedal (Preg. 13, 24.), rekši: „Komur se šibe škoda zdi, sovraži svojega sina; a kdor ga ljubi, strahuje ga vedno.“

Na to potegne oče izpod suknje šibo in bodočega kralja angleškega prav pošteno našiba ter ga postavi v kot, rekoč: „Tukaj bodeš zdaj tako dolgo stal in se učil, dokler ti učiteljica ne dovoli, da smeš zopet k mizi stopiti. Mislim, da si bodeš zdaj zapómnel, da si še pod oskrbniki in váruhi, katere moraš slušati, kakor bodeš moral pozneje, kadar odrasteš, Bogu in njegovim zapovedim pokoren biti.“

Blagor otrokom, ki se v takim strahu vzreajo! Očetje in matere naj si za vzgled odgojevanja svojih otrok vzamejo princa Alberta, pokojnega moža sedanje angleške kraljice, a otroci naj bodo Bogu in roditeljem hvaležni, ako imajo take odgojitelje, kakor bodóči kralj angleški.

J. S-a.

Spomini.

stani, Možinov Jožek te že čaka!« poklicali so me mati.

Da-si bi še rad malo pospančkal, zlezal sem vender-le brzo iz postelje. — Ko sem se oblekel, odrinila sva z Jožkom od doma, da bi šla zadajšč pomólit se k Materi Božjej na Bledski otok, predno odpo-
tjujeva v šole ljubljanske.

Bilo je lepo poletno jutro. Na vzhodu se je rumenila rujna zôra. Vse je bilo mirno. Po polji je dremalo klaseče žito, cvetice so sanjale sanje, rôsna trava ob poti se je poglela . . . Stopila sva v gozd. Lahen vetrič je zapihljal skozi gosto gabrovje ter otresal rôsne kapljice z drevja. Šum najinih stopinj je vzbudil kako ptico. Tihoten „civ-civ“, in gromko je zletela z veje na drevó, ki je bilo od steze nekoliko bolj oddaljeno. — Ob trhlem parobku se je krožilo mravljišče. A bilo je, kakor da bi bili izumrli vsi njegovi prebivalci. — Pajek je prepregel pot z drobnimi nitmi, na katere so se obesile rôsne kapljice. Takó mirno je bilo vse v gozdu, takó tiho! A nama je bilo srce mehko, kakor je bil mehák mah pod najinimi nogami . . .

Kar se pripelje na nebo kraljevo solnce in pošlje svoje svitile žarke tudi gozdu. Kaka izpremema! Vse se je jelo gibati, vse ghasiti. Vetrič je pričel glasneji šopot z listjem, brisajoč mu raz lice rôsne kaplje. Ptice so frfotale od veje do veje in prepevale milozvučne pesni. Na mravljišči se je prikazal skozi obokana vratica zaspan obrazek, za njim drugi, tretji . . . brez števila. — Rôsa se je mavričila po mahovji . . .

Kakor živo srebro se je lesketalo pred nama-jezero; v njem pa se je zrealil otok in bela cerkev. Stopila sva v čolníc, v katerem je naju prepeljal Posavčev Francé do otoka. — Z lahnima nogama sva prehodila stopnice, pe-
ljajoče do božjega hrama, ter z radostnim srcem stopila do oltarja. Cerkvénik je ravno prižigal sveče. „Cin-cin,“ in sv. daritev se je pričela. — Sveta pobožnost je nama bila v sreí, iz katerih so se dvigale goreče želje in prošnje, kakor kadilo pred stol Bogorodice. — Minula je sv. maša. Iz cerkve se je vsula množica molilcev. Tudi midva sva izstopila. Nad stopnicami sva srečala Uršo, staro ženico, našo sosedo.

„Dobro jutro vama Bog daj, šolarja! Pa saj ne gresta že domóv? Saj se vama ne mudi, zajutreka vama tudi ne bodo pojedli. In če bi ga, kaj bi